

Arrest

nr. 232 799 van 18 februari 2020
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 juli 2019 tot niet-inoverwegingname van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op dezelfde dag werd de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, geboren te Bangladesh in 1990.

Per aangetekend schrijven van 22 april 2019 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker gaf in zijn aanvraag het adres 2100 Antwerpen/Deurne [...] op als verblijfplaats.

Op 22 juli 2019 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Beslissing tot niet inoverwegingneming

Van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De genaamde / de persoon die verklaart te heten D. A. (nationaliteit: Bangladesh), geboren te M., B. op (in) [...] 1990.

heeft zich op 22/04/2019 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: (...), 2100 Antwerpen.

Uit de controles van vermeld in het verslag van 08/07/2019 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen."

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 26/2/1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

"1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en dat zij zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling overeen identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven".

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet biedt een vreemdeling die effectief in België verblijft de mogelijkheid om een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen te verkrijgen.

Voor eensluidend verklaard afschrift

De verwerende partij verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 april 2019 op grond van hoger geciteerde bepaling evenwel onontvankelijk nu zij meent dat het adres vermeldt in de aanvraag niet de effectieve verblijfplaats is van de verzoekende partij.

2. In de bestreden beslissing betwist de gemachtigde niet dat verzoeker effectief een verblijfsplaats heeft opgegeven in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Verzoeker gaf dan ook zijn adres op waar hij verbleef: 2100 Antwerpen (Deurne), [...] (zoals vermeld op pagina 1 van de aanvraag).

Het opgegeven adres wordt ook vermeld in de bestreden beslissing. De gemachtigde erkent dus dat verzoeker een verblijfsplaats in België opgaf.

Vervolgens stelt de gemachtigde: "Uit de controles van vermeld in het verslag van 08/07/2019 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont".

De gemachtigde verwijst derhalve naar een "verslag van 08/07/2019", maar citeert hier niet uit. Verdere duiding, over de inhoud van het verslag, wordt niet gegeven. Dit "verslag van 08/07/2019" werd ook niet gevoegd en is verzoeker niet bekend.

Niettemin stelt de gemachtigde op basis van dit "verslag van 08/07/2019" wel als volgt: "Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingenwet; niet in overweging worden genomen".

De inhoud van het "verslag van 08/07/2019" vormt dus het determinerende element om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

3. Zoals aangehaald, citeert de gemachtigde niet uit het desbetreffende "verslag van 08/07/2019".

Details ontbreken evenzeer (bv. hoe vaak werd een controle uitgevoerd? Op welke tijdstippen? Werd er een buurtonderzoek uitgevoerd?).

Dit "verslag van 08/07/2019" wordt ook niet gevoegd aan de bestreden beslissing en evenmin werd dit "woonstverslag" eerder aan verzoeker kenbaar gemaakt.

Voor eensluidend verklaard afschrift

Zoals tevens aangehaald, is de inhoud van dit "verslag van 08/07/2019" nochtans het determinerende element om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Verzoeker krijgt echter geen kennis van de inhoud van dit verslag in de bestreden beslissing, terwijl hieruit nochtans moet blijken waarom de opgegeven verblijfplaats door verzoeker niet als dusdanig werd erkend. Hieruit zou onder meer moeten blijken welke vaststellingen werden verricht, bv. werd een naam op de bel aangetroffen? Hoe vaak werd er langsgekomen en op welke tijdstippen? Werd eventueel een bevraging gehouden van de buurt of zij verzoeker kennen? Hierover wordt aan verzoeker geen enkel inzicht verschaft in de bestreden beslissing.

Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien en niet in het minst dient de motivering afdoende te zijn.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (RvS 1 februari 1983, nr. 22.896; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.565; RvS 9 juni 1993 nr. 43.259; RvS 12 augustus 1993, nr. 43.852; RvS 30 juni 1993, nr. 43.556). Daarenboven en niet in het minst impliceert het begrip 'afdoende' dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de motivering een beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999,150);

Hieraan is, gelet op het bovenstaande, niet voldaan.

Er dient hierom een schending te worden vastgesteld van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. In louter ondergeschikte orde, zonder kennis te hebben gekregen van de inhoud van het "verslag van 08/07/2019" en zonder zich dus te kunnen verdedigen tegen de inhoud van dit verslag, wijst verzoeker erop dat hij verbaasd is over de gemaakte vaststelling in het kwestieuze verslag en, bijgevolg, ook door de verwerende partij.

Verzoeker kan slechts benadrukken dat hij alhier verblijft. Hij betaalde de retributie van 350 euro, ondanks zijn moeilijke situatie, waarover het ook onlogisch zou voorkomen dat verzoeker vervolgens niet op het opgegeven adres zou wonen. Gelet op de beperkte elementen om dit te beoordelen, dringt verzoeker daarom aan dat de gemachtigde onzorgvuldig lijkt te handelen.

Er dient hierom een schending te worden vastgesteld van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

De Raad volgt de definitie van verzoeker van de zorgvuldigheidsplicht.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad volgt eveneens verzoeker waar hij stelt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk moet gemotiveerd worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en juridische gronden moeten opgenomen worden en dat de motivering afdoende moet zijn. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het onderzoek naar de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het afdoende karakter van de motivering gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving, in casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 26/2/1, § 2 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

Artikel 26/2/1, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 2

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren, voor zover uit de controle van het verblijf waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde laat overgaan blijkt dat de vreemdeling effectief op het grondgebied van de gemeente verblijft.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, of indien uit de controle van de verblijfplaats bedoeld in het 1e lid blijkt dat de vreemdeling niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 41ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt het hem in buitengewone omstandigheden evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft in België. De term “van de plaats waar hij verblijft” in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidt op een feitelijke toestand. De Raad van State bepaalt in dit verband: “*De term ‘verblijven’ duidt op een feitelijke toestand. Dit kan trouwens niet anders aangezien de vreemdeling die zich beroept op artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 uiteraard nog niet beschikt over een machtiging tot verblijf en dus nooit kan ingeschreven zijn in hetzij een vreemdelingen- hetzij een bevolkingsregister.*” (RvS 25 januari 1996, nr. 57.831).

Kernbetoog van verzoeker is het feit dat het verslag van 8 juli 2019, waarop de gemachtigde van de burgemeester zich heeft gebaseerd, wel wordt opgenomen in de beslissing, maar dat hieruit niet wordt

geciteerd nu verdere duiding over de inhoud van het verslag niet wordt gegeven. Hij stelt eveneens dat het verslag niet is gevoegd en verzoeker niet bekend is. Dit verslag was nochtans het determinerende element om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Verzoeker stipt aan dat details ontbreken, meer bepaald hoe vaak werd de controle uitgevoerd, op welke tijdstippen, was er een buurtonderzoek? Nu verzoeker geen kennis heeft van de inhoud van dit verslag in de bestreden beslissing, is de formele motiveringsplicht geschonden.

De belangrijkste bestaansreden van de in de wet van 29 juli 1991 opgelegde formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). De betrokkene moet weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (RvS 19 juni 1995, nr. 53.803). Gelet op de doelstelling van de formele motiveringsplicht moet niet alleen de beslissing ter kennis worden gebracht, maar ook de motieven die haar dragen (RvS 29 juni 2009, nr. 194.762, Verdoodt; RvS 30 april 2009, nr. 192.857, Van Snick).

In casu blijkt dat de gemachtigde van de burgemeester heeft gemotiveerd welk adres verzoeker heeft gecommuniceerd als zijn adres en dat uit de controles vermeld in het verslag van 8 juli 2019 blijkt dat verzoeker niet werkelijk op dit adres woont. Hieruit blijkt dat het verslag van 8 juli 2019 inderdaad, zoals verzoeker aanvoert, een determinerend element is om de aanvraag niet in overweging te nemen.

Ook al impliceert de voormelde wet van 29 juli 1991 dat in beginsel geen rekening mag gehouden worden met motieven die niet in de beslissing zelf worden opgenomen, kan een afdoende motivering van een administratieve rechtshandeling evenwel ook blijken door een verwijzing naar een ander stuk, meestal een voorbereidende handeling. Volgens rechtspraak van de Raad van State nr. 213.363 van 19 mei 2011 *“[kan] de verwijzing in de motivering naar een advies [...] een afdoende motivering zijn. Aan een aantal voorwaarden moet echter worden voldaan: de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn.”* Dit wordt ook als dusdanig in de rechtsleer waar beide partijen zelf naar verwijzen opgenomen (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve rechtsbibliotheek; *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 133-134.) Hierin leest de Raad dat de verwijzing in de motivering naar een voorbereidende handeling een afdoende motivering is, indien cumulatief aan de volgende voorwaarden voldaan is: 1) de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht; 2) het stuk waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn; 3) de voorstellen of adviezen moeten worden bijgevalen in de uiteindelijke beslissing; 4) er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn. De auteurs verwijzen naar enkele arresten van het Hof van Cassatie en naar tal van arresten van de Raad van State. De eerste voorwaarde is dus dat de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen aan de bestuurde moet ter kennis zijn gebracht.

De voormelde rechtsleer, waarnaar beide partijen overigens verwijzen, stelt op p. 135 evenwel het volgende: *“De inhoud van het stuk moet aan de bestuurde ter kennis worden gebracht, hetzij vóór de beslissing wordt genomen, hetzij ten laatste met de eindbeslissing. Wanneer het stuk waarnaar wordt verwezen samen met de eindbeslissing ter kennis wordt gegeven is voldaan aan de Wet Motivering Bestuurshandelingen wanneer dit stuk ofwel bij de beslissing is gevoegd als bijlage, ofwel is weergegeven in de beslissing zelf. In dat laatste geval volstaat het volgens de Raad van State om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze integraal over te nemen (eigen onderlijnen) (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526, bvba Vedesca, TBP 1994, 225; RvS 6 oktober 2009, nr. 196.669, Buyse).”*

Verweerder onderstreept in de nota ook in lijn met het voorgaande dat er geen schending voorligt van de formele motiveringsplicht indien een stuk waarnaar wordt verwezen, niet opgenomen is in de beslissing en niet wordt bijgevoegd, maar wel in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is de inhoud in extenso over te nemen.

In dit geval moet dus nagegaan worden of in casu de korte weergave van het stuk in de beslissing afdoende is in de zin van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en verzoeker kan weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn. De mededeling van de motieven kan immers niet afhankelijk worden gemaakt van het initiatief van de bestuurde (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin *"deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen"* RvS 17 januari 1996, nr. 57.548, Chau).

De Raad is van oordeel dat, ook al ware het nog beter geweest dat ook de data van de controles werden vermeld, er wel duidelijk en afdoende uit de motieven zoals ze nu voorliggen blijkt waarom voor verzoeker een ongunstige beslissing is genomen. Er blijkt immers duidelijk uit de motieven dat de gemachtigde van de burgemeester stelt dat verschillende controles hebben plaats gevonden op het adres zoals vermeld in de beslissing en dat verzoeker er niet werkelijk woont. Verzoeker kon zich dus wel verweren tegen dit motief en bijgevolg door alle middelen van recht aantonen dat hij wel werkelijk woont op het door hem opgegeven adres in de periode voorafgaand aan het nemen van de beslissing. Zelfs indien verzoeker geen informatie heeft over hoeveel controles er werden uitgevoerd (al weet hij wel dat het er meer dan 1 was), op welke tijdstippen en of er een buurtonderzoek is uitgevoerd, had verzoeker wel de mogelijkheid aan te tonen dat hij wel op het grondgebied van de gemeente verblijft, zoals vereist door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker brengt evenwel niets bij waarmee hij de vaststelling weerlegt dat hij niet werkelijk woont op het vermelde adres.

De Raad acht in casu de motieven in de bestreden beslissing afdoende in de zin van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in een tweede onderdeel van het enig middel stelt dat hij "slechts" kan benadrukken dat hij er wel verblijft, kan de Raad niet volgen dat hij hiermee het motief van de bestreden beslissing, dat controles het tegendeel hebben uitgewezen, kan weerleggen.

Verzoeker wijst vervolgens op het feit dat hij de retributie heeft betaald en het dus onlogisch is dat hij vervolgens niet op het opgegeven adres zou wonen. Hieruit leidt verzoeker een onzorgvuldigheid af van de gemachtigde van de burgemeester. De Raad volgt niet dat het feit dat men al dan niet een retributie betaalt, zou moeten betrokken worden in de beoordeling of iemand werkelijk verblijft op het door hem of haar opgegeven adres. Een onzorgvuldige beoordeling van de gemachtigde van de burgemeester wordt niet aanvaard, noch heeft de gemachtigde onredelijk of in strijd met de gegevens van het dossier gehandeld.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Geheel ten overvloede blijkt uit het verslag van 8 juli 2019 van de wijkagent in het administratief dossier dat zes woonstcontroles hebben plaats gevonden op 13, 16, 19 en 22 juni 2019 en op 4 en 8 juli 2019 waarop verzoeker niet kon worden aangetroffen op het door hem opgegeven adres. Bijkomend werd vastgesteld dat verzoeker niet gekend is in het gebouw.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES